

[Per Stig Møller]

Jeg vil da egentlig godt spørge Centrum-Demokraterne, hvis de vil høre efter . . . ? Der er kun én til stede, og hun er optaget af en samtale. Hvis jeg kunne råbe CD op, ville jeg godt have lov til at sige . . . ! Hvis CD ville deltage i Folketingets forhandlinger, ville det måske fremme muligheden for en lødig debat. Jeg håber, at CD bemærkede, at ministeren ønskede at indføre økonomiske instrumenter. Nu er tallene altså blevet rettet, som jeg har gjort opmærksom på, således at vi har fået en forbedring på 33 pct., og jeg sætter nu spørgsmålstegn ved, om det er nødvendigt at bruge den metode, som jo kan belaste konkurrenceevnen.

Jeg bemærkede, at CD's ordfører, som holdt en fremragende tale, sagde, at der ikke må komme nye regler for og afgifter på erhvervslivet, og jeg kan altså efter at have hørt første runde fra regeringen konstatere, at vi har ét regeringsparti plus to regeringspartier, som ønsker flere afgifter, og vi har ét regeringsparti, som klart afviser det. Derfor må jeg sige, at CD jo har sandheden for sig, når vi kan se, hvorledes udviklingen har været på området. Men jeg vil meget gerne høre om regeringens syn på disse spørgsmål.

Så siger arbejdsministeren, at jeg roser den tidligere regering for meget; det var nu ikke nær så meget, som det kunne have været, for jeg er jo et diskret menneske. Jeg er et meget diskret menneske, og man kunne have gjort det meget værre.

Det er jo en kendsgerning, at det, der driver EU frem, er Fællesakten, hvorefter vi nu kan vedtage minimumsregler på arbejdsmiljøområdet, som de andre lande er forpligtet til at følge. Det er også en kendsgerning, at Socialdemokratiet var imod Fællesakten. Det er altså en kendsgerning, at hvis ikke den borgerlige regering havde bragt den sag ud til folkeafstemning og havde fået vendt det socialdemokratiske flertal herinde, så havde vi ikke fået forbedret arbejdsmiljøet. De ting, som EU er kommet længere med, end vi er, var jo så heller ikke sket og heller ikke alle de andre ting i det øvrige Europa. Så jeg må da sige, at vi arbejdsmiljømæssigt kun kan takke for, at vi ikke havde en socialdemokratisk regering og et socialdemokratisk flertal, der kunne forhindre, at vi fik den folkeafstemning.

Ministeren skriver jo også pænt selv på side 8: »Danmark har med andre ord haft et for-

spring på arbejdsmiljøområdet.« Det forspring må dog være blevet skabt i løbet af de 10½ år plus den foregående tid.

Nu er der jo gået noget tid med at prøve at få Folketinget til at høre efter debatten, så jeg håber, at formanden tilgiver, at jeg er gået på grænsen af taletiden.

Jeg vil så slutte med Kristeligt Folkeparti, der jo syntes, at Ribesagen var i orden, altså at man gik ind på privat grund. Det er da rigtigt nok, at det er en bagatelsag, men hvis man vil begejstre, som arbejdsministeren vil, kan det altså ikke nytte noget at demoralisere ved, at vi alle sammen skal rende rundt og se os over skulderen, om der nu kommer en mand, der siger, at han er fra Arbejdstilsynet, kørende forbi, når vi privat laver ganske normale ting.

Og så brugte hr. Ole M. Nielsen som argument, at hvis han var faldet ned, ville han være kommet til at ligge samfundet til byrde. Jeg ville godt have fortalt hr. Ole M. Nielsen, at skaden ikke opstod, da han stod på taget, men da han blev anholdt.

(Kort bemærkning).

Poul Erik Dyrland (S):

Der er kommet tvivl i min sjæl, og jeg er kommet til at spekulere over, om det nu ikke er sådan, at det er fru Charlotte Antonsen, der har nogle alvorlige problemer omkring det her med bureaukrati og indviklede regler osv.

Når den tvivl er kommet, er det jo, fordi jeg sådan sidder og forsøger at skue tilbage i tiden og at søge efter udsagn gående i retning af, at det skulle være besværligt ude på virksomhederne, at man har et samarbejdsudvalg, som har nogle veldefinerede opgaver, som det tager sig af i dagligdagen, og at man har et sikkerhedsudvalg, som også har nogle veldefinerede opgaver at tage sig af.

Og når jeg sådan skuer tilbage i tiden og tænker mig rigtig godt og grundigt om, hører jeg ikke de udsagn; jeg hører dem ikke lokalt, og jeg hører dem heller ikke fra centralt hold, så derfor nager tvivlen mig: Mon ikke det er fru Charlotte Antonsen, der har problemer på det felt?

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Fru Charlotte Antonsen ønskede, at jeg specielt skulle tilkendegive, hvordan de mindre virksomheder skulle organisere deres samar-